

Az előfizetés ára:
 1883 januártól egész évre 8 frt.
 fél évre 4 frt.
 negyed évre 2 frt.
 Előfizethető a kiadóhivatalban, Valentin Károly könyvkereskedésében, Traub B. és társainál, Bécs M. könyvkötésnél.

PÉCS

A hirdetések ára:
 Négy hasábos petítor
 1-sor 6 kr
 2-sor 5 kr
 3-sor 4 kr
 Bélyeg-díj minden hirdetéskor 80 kr
 Nyílttérben egy sor 10 kr.

Politikai és vegyes tartalmu lap.

Megjelen hetenkint kétszer:
 szombaton és szombaton.

Szerkesztés: Mária-utca 1. sz.
 Kiadóhivatal: Nepomuk-utca 10. sz. a posta mellett.

Egyes szám 10 kr.
 Kapható a kiadóhivatalban, Valentin Károly könyvkereskedésében, Traub B. és társainál, Bécs M. könyvkötésnél, Károly-utca.

Hová jutunk?

Nem is olyan rég volt, mikor még a július augusztusi napokat elnevezték holt időnynek. Politikuskok, hivatalnokok, föld-birtokosok, kereskedők meghúzták magukat egyik vagy másik hús patak mentében, nekiadták magukat a boldog pihenésnek, a hangadók nélkül maradt nagy közönség pedig mély hallgatásba merülve, hagyta magát folyni a világ sorját. Tartottunk e pihenő időben dalénepeket, kirándulásokat, tudós és nem tudós társulati össze-jöveteleket, csakhogy a nagy hallgatás közben bennünk megszorult szebbnél szebb beszédek és toasztoknak egy kis kibúvó rést találjunk.

Boldog idők. Bezzeg a mostani „holt időny“ minden inkább csak nem a csendes magabavonultság és pihenés ideje. Hírlapok, melyek máskor az idő eseménytelen-sége miatt alig tudva megtöltteni hasábjai-akat, boszusan panaszkodtak a savanyu ugorka évadja miatt, tesedhen tele vannak izgalmas dolgokkal. Tisza-Eszlár és mindig és mindenütt és minduntalan csak ismét Tisza-Eszlár. A közönség pedig idegeesen vitatkozik, fejteget, gyűlöli, elítéli, lesújt, gyanusít.

Volt Magyarországon már máskor is izgatott a közvélemény. Egy egy képviselő-

választási időszak, a magyar escomptebank felállítása, a külön vámtérület, a keleti háború, a boszniai occupatio s még annyi más nem egyszer korbácsolták magasra az indulatok hullámain. De ez az izgalom mind különböző volt ahoz képest, mi ma ideges reszketegségben tartja a magyar közvéle-ményt. Mert eddig haragudtunk osztrákra, muszkára, szerbre, bosnyákra, bécsi bankár-és katonakörökre, de itthon kölcsönösen tisztelni, szeretni tudtuk egymást, ha nem is másért, de legalább, mert magyar. Most, mikor muszka, osztrák, bosnyák, szerb leg-alább ezidő szerint békét hagy nekünk, s itt volna az ideje, hogy háborítatlanul fog-junk a régesrég nem élvezett s kitudja meddig élvezhető béke műveize, ez időszak-ban, melyért más nemzetek úgy epednek s ha elérték, serény karokkal munkálnak gyarapitanak s viznek véghes késő utódok által is magasztalt nagy dolgokat, mi ma-gyarok egymásnak állunk, s teljes erőből igyekszünk egymást minél tökéletesebben lejárni s egymás erkölcsi értékét minél ala-csonyabbra nyomni. Avagy vajjon van-e az idősorint közpályán, közügyekkel foglalkozó ember Magyarországon, kinek becsülete még nem volna ölrágalmazva. Magas méltóság és kis hivatal, tiszteletre méltó múlt, vagy re-ményteljes jövő képesek-e valakit megóvni, hogy az öcsárlás tele torokkal ne kiálton

reá minden rosszat? Van-e ma Magyaror-szágon hivatali, tisztai, ügyvédi, írói becsület? A miniszter elnök haza áruló, az igazságügy-miniszter, a főügyész, a főügyési helyettes büntárs, megvesztegetett bűnpártoló, az igazságszolgáltatás egy bűnpalástól készü-lék, melyet egy láthatlan, meszeszerti hatalom céljait szerint forgat, az ügyvéd megveszte-gett ember, a hírlapíró pénzén vásárolt világesaló. Hivatalos hatalommal való visz-szaélés, árulás, tortúra, presszió, védaskodás, sikkasztás, s a gonoszságnak minden neme faja, mit csak egy fanatizmusában felhevült agyvelő-gigondolni képes, csak úgy bocsát-tatik vakon világgá, mit sem ügyelve arra, hogy vajjon a dühösen szórt vád kit és hol talál. Ilyen ma a holt időny Magyar-orzágon.

Mi meg aggódva kérdezzük, hová jutunk ezen az uton?

Tudjunk mi azt nagyon jól, hogy vala-mint a nagy természetben, úgy a társada-lomban is fordulnak elő különböző erejű és irányu viharok, melyeknek lezajlása után csak tisztább lesz a levegő, de ez a mostani vihar nem ilyen természetű. Valóságos jég-verés az, mely kegyetlenül paskolja tönkre a magyar állam fájának legéleteresebb haj-tásait, s a jövő reményességét. Avagy hiho-t volna-e, hogy a kétkézzel szórt rágalmak és gyanusítások igazak? Ha igazak vol-

A „Pécs” tárczája.

Mücke József Ferencz.

Tegnapelőtt még ott üldögélt a Kőtt-féle kert egyik azzala mellett, ma már — halott. Reszketeg kezét barátságosan nyuj-togatta felém s el-el akadó hangon tudako-zódott hogylétem felől, pedig ő volt a halál révén. Tudakozódott rég nem látott öme-rősei után, mintha még egyszer az életben szemlélt akart volna tartani azok felett, kik őt szerették, kiket ő szeretett. Mert akik őt ismerték, lehetetlen volt, hogy ne is sze-ressék egyuttal azt a senkinek ártani nem tudó, mindenki iránt melegen érző embert, kinek igénytelen külseje alatt művészi lélek s minden szépért nemesen feldobogó szív la-vozott. Mücke nemcsak a festőművészetnek olt mestere, hanem egyike azon kedves cegeknek, kiknek mint régi jobb idők kihaló lbe levő maradványaira s az antik jel-n mintaképeire oly jól esik tisztelettel

Mücke József Ferencz Somogy megyé-ben Nagy-Atádon született 1819-ben. Egy, s napoleoni háborúk alkalmával kivándorolt főurnak volt törvényes gyermeke, de atyját elvesztette, mielőtt még ismerte volna. A

szegény kis árva, kinek atyja halála után nem volt senkije, semmije, még beszélni is alig tudott, midőn egy átutazó akrobata család megzárta a senki fiát, s magánál tartotta, míg nem hét éves korában egy idős, gazdag gyártulajdonosnőnek megtet-szett a kis virgoncz gyermek s őt magáé-nak fogadta. Nevelő anyja férjétől, törvé-nyes örökbe fogadás útján nyerte a Mücke nevet, melyet aztán egész életén át viselt. 16 éves korában katona nevelőintézetbe lé-pett, de nevelő atyja halála után nem lé-vén ki a tanulási költségeket fedezze, bu-csút mondott a bécsi nevelőintézetnek s ke-reskedésbe ment. De már ekkor erősen nyil-vánult benne a festő művészi hajlam s Bécs-ben a híres Amerling Frigyes festő-öt tanítványai közé vette fel. Amerling veze-tése alatt tett tanulmányai közben gyorsan fejlődtek művészi képességei, melyek szá-mára mindenkorra tisztes helyet biztosita-nak a jobb magyar festők sorában. Mint fiatal művész időzött Prandán báró birtokán, midőn Panián Antoniót meglátva, oly benső szeretlemmel gyulladt, hogy választottját ott azonnal megkérte, csakhamar nőül is vette. Mint nős ember indult most hévvel s remé-nyekkel gazdagon sorsa felé, mely őt Linzbe vezette, hol letelepedése a város művészi történetében egész esemény volt, a linzi Kunstvereint ő teremtette meg. Mint már jóhírű festő kapta azon megbízatást, hogy ő Felséget az aranygyapjas-rend dísz-

öltönyében léfesse s feladatát annyi művé-szettel oldotta meg, hogy a legzebb aján-latokkal ment hg. Schwarzenberg fűrésen-feldi birtokára, a hercegtől nyert megbíza-tásokat teljesítendő. Innen Lichtenstein her-czeghez, majd Ignát Horvátországba kapott meghívást s Zágrábban festette a horvát történelem jelentősebb mozzanatait, aztán Stroszmayer diakovári püspök számára dolgo-zott, mikor a szerence és jólét. Kapuja hirtelen bezáródott mögötte. A nagy horvát tervekkel telt püspök s a testestől lelkesült magyar művész között beállott a szakadás, és bármennyi szép kilátással bízatta is Mückét az építendő diakovári székesegyház ott hagyott inkább mindent s ment a bizony-talanba, mintsem hogy jólétben éljen olyan körben, hol hazájával együtt legzenzetteb ér-zelmeit sértegetik. Budapestre, majd üdülés, gyógyulás végett orvosok ajánlatára Pécsre jött, ezelőtt tíz évvel s a mienk is maradt végül s hájáig.

Mücke kiváló tehetséggel és képzettséggel festő volt. Bécsben, Budapestben kívül több időt töltött a müncheni festészeti akadémián, s Velenczében, melynek múkincseiről mindig nagy lelkesedéssel tudott beszélni. Itt ismer-sedett meg benne az a művészi képesség, mely őt vallásos tárgy és történelmi képek festésére kiválóan alkalmasá tette. Később genre-képeket festett, „Laczi konyha“ „A nagyapa ültető“ „Öröm“, „A nagyapa“

...ha Magyarország mind aupa becsü-
lenek külső emberek befolyása alatt állana,
az első huszonnégy óra leforgásával itt
mindenfelé fel kellene fordulnia. Ha pedig
nem igaz, vajjon állhatnak-e a magyarok
sikeresen az ország közügyeinél szolgálat-
ban, és iránt a közbizodalom...
meg van rendítve? Vajjon nem fogunk-e
épen a legérzékenyebb becsülettel, hírhed-
leghivatottabbak örökre bucsut mondani a
közpályának, ha egyszer szomoruan látják,
hogy a közpályán Magyarországon csak
tönkre jutni lehet?

Akkor aztán elérkezik majd egy új
világ, hol a becsületekre féltékeny elemek
úresen hagyott helyét elfoglalják a vastag
és vastagabb bőrűek, kik a támadás iránt
kevésbé érzékenyek, de ez az új világ-
épen a most anyyira hánytorgatott moral-
és becsület érdekében nem lesz kívánatos.

Térjünk már egyszer magunkhoz azon-
adáz dühöngésből, melyet minden külső el-
lenségnél kegyetlenebbül önmagunk ellen
elkövetünk. Eleget hurocoltuk, gyaláztuk
már egymást, elég vesztésedet szenvedtünk
már idebent és szüvedett hazánknak eddig
szenytelen jó hírneve a külföld előtt. Eleget
rendítgettük már, óvakodjunk még tovább
is megrendíteni az egymás becsületébe és
erkölcséibe vétett közbizalmat, a mely köz-
bizalom nélkül állam meg nem állhat, ép-
ügy, mint össze kell dőlni azon épületek,
melynek kövel közel az ellenséges elemek
az összetartó ragasztékokat kiporlasztották.
Mert ha az eddigi irányban tovább haladunk,
nálunk is be kell majd következni a minden
kicsapongást, küvétni szokott kábránpálás-
nak, de akkor a megtörténteket meg nem
történtekké, tenni nem állandó hatalmunkban.

A vidéken.

Végre nekem is kijutott egy részecske
azon jótéteményből, mit a törvényhozás az
igazságszolgáltatás közegéi számára szüneti-
űdülés czime alatt adományozott s az igaz-
ságügyminiszter ur szigoruan végrehajtott
s csak az hiányzik, hogy az egykori para-

...ficsomi életből kitilalmazás mintájára egyen-
...körülből...
...épületek kapni elé.

Kirándultam a vidékre...
...közé, kiket a szabad, fü-
...hullám...
...közé, kiket a szabad, fü-
...hullám...
...közé, kiket a szabad, fü-
...hullám...

Kirándultam azon jólelkű, hangya-
szorgalmu földműves nép közé, melynek
arczaverjétkével kell a mindennapi kenye-
ret nemcsak a maga, hanem a többi re-
nehezodó s életrendet töle nyerő néposztá-
lyok, az állam, a megye, a község, a csá-
lád számára is megkeresni, — melynek szü-
neti üdüléséről senki nem gondoskodik, sőt
akárhány filiszter nemzetgazda még a vasár-és
ünnepe napjait is sokajla és irigylti tőle, mintha
az a kasza kapa kezelés egész napon át az
laten szabadege alatt csak oly könnyű
játézi munka volna, mint akár a tollforgia-
tás, vagy pénzbeszedés, olvasás, rendezés,
és fókókba élrakás.

Kirándultam a baranyai Svájczba, hol
az erdő koszoruzta hegyek, borzormó hegy-
oldalok, virágos völgyek, de sőt az isten-
áldást hirdető maradványok: a tarlok is
őszinte mosolylyal fogadtak, mint rég látott
vendéget. S annál kedvesebb volt e mosoly,
mert az édesanya természet szivéből jött,
mely nem tud magára álarozot öltetni. On-
kénytelenül eszembe jutott gyermekkorom
dala: "Más világa, más felhője, tüneményes
bájló.

Hasonlóképp fogadtak az emberek hol
megfordultam, kik kedélyesebben, szivélye-
sebben más dolgokról is tudnak beszélni,
mint a sziveket és lelkeket maczeráló poli-
tikáról, vagy antiszemitiszmsuról, tisz-
esztlári nyavalgásról s többféle csodabö-
gárról.

Egyheti tartozkodás-e gyönyörű vidé-
ken, közelebb emelt a mindenségy urához,
kit a bölcs légesze fel nem ér, kiről azt
fantíják, hogy az embort — édes mindnyá-
junkat — sajátképre és hasonlatosságára
alkotá. Fenséges eszme! Mikor lesz, midőn
sárba nem rántják, vagy sárral nem do-
bálják?

Hanem minden öröm közé több, keve-
sebb keserűség is vegyül. Mintha e kettő

...több...
...Az én örömem sem lehetett teljesen
zavartalan.

...Az én örömem sem lehetett teljesen
zavartalan.
...Az én örömem sem lehetett teljesen
zavartalan.

Mohón váttem e lapot kezembe, még
mohóbban olvastam vezércikkét: Az agrár
törvény magyar állami szempontból. — A
fejtegetés minden során elgondolkodtam. De
különösen megkapott a bevezető sorok kö-
zött azon mondat: "Hazánk állami szem-
pontjából, nemcsak hogy a törvényhez kö-
tött csalfa reményekben nem bízom, de ha-
lottaiból feltámaszthatását már a hűbéres
viszony megszűnését jelző, s felemlhetlen
sulyos sirköve miatt sem tartom megtörtén-
hetőnek."

— E kimondás visszaidézte emlékezetembe
mind azt, mit e fontos kérdés körül por és
contra olvastam, vagy hallottam. Elkomo-
rodtam.

De végre is a szélcsébb látkörü gon-
dolkodás egyes kérdések felett a provinczián
ma nem divatos. Majdha a kérdés, mint
égőtő, napi renden lesz, vagyis az égő tató
a nyakunkba készül szakadni, én is úgy
teszek, mint akárhányan tesznek: egy nagy
lélekzetet veszek, s a felelettel készen le-
szek. Tehát ne ijedjen meg az olvasó, nem
fárasztom a thema fejtegetésével.

Kimentem a szabadba.

Hegyen-völgyön keresztül ezélonhoz,
a pusztára értém, hol a gazdatiszt épen
cséplőgépet nagyban foglalokoztatta. Szőbe-
széd közben, mint hogy az ott slüggött-for-
gott munkások között németeket nagy szá-
mal láttam, kérdézősködtem ennek oka iránt,
mert a pusztá tájékán magyar falvak is
vannak összetakolt szegényes házakkal, me-
lyek lakói itt szép pénzt kereshetnének.

A gazdatiszt becses adalékkal illusz-
trálta nekem az agrár kérdést: a közelben
fekvő magyar-falvak népességének dolog-
kerülése vázlatoszáásával. Nézzek csak körül
— figyelmeztetett — a legelső magyar fa-
luban, talállok ott akárhány gazdát, ki most

"A vén koldus" gyönyörű képek, melyeken
éles megfigyelés, költői fölfogás mesteri
színkezelés, párosul, s a legelső tár-
latokon és kiállításokon elismerést vívtak
ki mesterüknek. Mióta azonban Pécsen volt
nem koncepiált.

Betegség, öregség, anyagi bajok egy-
aránt emésztették a művész lélekerejét a
meddővé tettek teremtő szellemét. Arzékpei
azonban, melyeket itt festett magükön
hordják a mestéri kéz bélyegét. Nagyobb
művel egyedül a lycéumi tempom falfest-
ményeivel tette nálunk magát emlékezetessé.
Mikor még a képeket festette, milyen kedves
humorral elbeszélgetett s szombaton a ké-
pek közt fog róla felhangzani Requiem
aeternam!

Utolsó időkben már sokat betegeske-
dett, hanyatlását mindenki látta, csak ő
maga nem tudni sem akart róla, hogy ő
veszélyesen beteg. Dr. Jóhán orvos egész
odaadással ápolta, vigasztalta, kimélve őt a
szomorú valót tudatától. Az orvosnak külön
külsői voltak a beteg lakásához, hogy jó-
heessen, méghessen a mikor akar, a beteg
tudja nélkül. S meg is tette. Naponkint
négyezer óráz, sőt éjszaka is eljött tuda-
kozni a szegény szenvedő után, de be-
szélte csak egyszer beszélt vele napjában,
nolgy a gyakori látogatás a beteget szó-
moru sejtelmekre bírja. De a test erőtlensége
végre is jelentkezett. Keze elkezdett resz-

...kettő, s ő képtelen volt festeni. Hozzá ült
vásznához s szomoruan vette észre, hogy
hézvonalainak nem ura többé. Az eszet ki-
száladt hol erre, hol arra. Leánya — maga
is derék festőnő — mig atya nem volt je-
len, hirtelen oda ült és serényen javígtatta
ki a kusza vonásokat. A kegyes család si-
kérült, a művész megvizsgálódott, hogy
vonásai még sem olyan hibásak, mint azo-
kat első bánata mutatta. De ez sem tartott
soká. Utolsó képe, a gyászos véget ért or-
szágbíró arzékpe, melyet a pécsi takaré-
pénztár megbizásából festett, leánya távol-
létében készült. A jobb kar konturját el-
hibázta. A kar feszes maradt. Ez őt na-
gyon bántotta. Szerdán reggel végkép el-
gyengült, mire leánya váratlan megérkezése
a vidékről, még egyszer felvillanyozta.

Midőn leánya elbeszélte mit festett
vidéki időzése alatt, öröm fogta el s fel-
akart kelni, de — nem tudott. Előhozatta
a félig kész Majláth képet, hogy ő is meg-
mítassa, mit tett azalatt s aggódva susogta:
"a karja nem jó", "a karja nem jó." Leá-
nya könyveit visszafojtva vizsgáltta: "En
majd kiigazított." mire arca újra feldorult
"De a ne felejtés kiigazítani" sohajtá, s a
művész — nem volt többé.

Ihlotott művész, derék hazafi, jó barát,
kinek lekemelegé az enyémeket annyit felme-
legíté, fogadd a megemlékezés e bágyadt
sorait tőlem őszinte gyászom jele gyanánt.
Ignotus.

Színész és feleség.

Torítve volt.
Mellier bárónő türelmetlenül várta férje
megérkezését. Daczára szorgos utángondolá-
nak, nem tudta hol marad?

Vagy százszor toktintgetett ki a fényes
tükörablakon, ha vajjon nem látja-e férje
kocsiját az utózáj zajos tömegé közt? De
egy negyed óra a másik után mult, anélkül,
hogy az inas ura érkezett jelentette volna.

Caak sejtette volna a báró, hogy mily
gyötrelmeket okoz nejkének hosszú elmaradá-
sával — minden bizonyonyal néhány perozozel
hamarabb hagyta volna el Florence kisasz-
szonyt, a nagy opera énekesnőjét, mert bár
lúzassága második évében a szerelem csak
halványan mutatkozott nála, mégis udvarias
férj volt. De nem is sejtette; egész lényo és
gondolata, mással volt elfoglalva.

Végre belépett a salonba.

Alice előjébe lépett: "Kedvesem nem
is gondolja, hogy két órája várom."
"Bocsásson meg, kedves Alice, csak
félórával vagyunk túl a meghatározott épéd
időn. Nem jöhettek — csakugyan — sürgős
ügyek — ön tudja —"

"Tudom, hogy férjem egy évvel elől-
pontosabb volt;" dureszkodott Alice.

"Mióta a házasság szent állapotában
vagyok?" mondá a báró gunyos mosolylyal,
"azon különbség között van, hogy min-
den órá, amelyet veszel, gyökerepen rosul